

#OSLO

www.dagsavisen.no/oslo

RESTAURERT: I 1916 i dette bygget ble det innredet et «direksjonsrom», et styrerom, som sto urørt i mange år.

ARBEIDERHISTORIE: Gro Røde fra Arbeidermuseet fortalte om arbeiderne ved Christiania Seildugsfabrik

FORNØYD: Byantikvar Janne Wilberg «åpner» rommet.

CHRISTIANA SEILDUGSFABRIK: Hege

Åpnet det hemm

TIDSKAPSEL: Styrerrommet på Seilduken var lukket og glemt i nesten 100 år. Så kom det en prins eller to, og nå er skjønnheten «vekket».

■ SISSEL HOFFENGH

I 1916 ble det reist en administrasjonsbygning for Seildugsfabrikken i Fossveien 24. I dette bygget ble det innredet et direksjonsrom, et styrerom der

fabrikledelsen samlet seg for å ha møter og ta viktige beslutninger. I mange år var rommet stengt og glemt, men nå er rommet pusset opp og satt i stand etter alle kunstens regler slik det så ut da det var nytt i 1916. Dags-

avisen har fulgt arbeidet med restaureringen siden starten og denne uka var det høytidelig åpning med inviterte gjester, håndverkere og presse – og en strålende fornøyd Byantikvar.

Ros til eierne

– Dette er en tornerosehistorie med ikke bare én, men to prinser som kysser prinsessen, et kyss som ikke bare et produkt av kjærlighet til historien men også har karakter av et gjenopplivingsforsøk, sa byan-

” Dette er industri- og arbeiderhistorie, kvinnehistorie og Oslo bys historie samtidig.

Elisabeth Berger,
Seildugsfabrikken DA

antikvar Janne Wilberg og kikket bort på Lasse og Ole Kristian Jensen fra Brødrene Jensen AS som eier bygget i dag.

– Med så mye vilje og engasjement er dette virkelig et prosjekt etter Byantikvarens hjerte. Når det finnes vilje og evner på alle fronter til å realisere det man har lyst til så får man det til. Men det hadde ikke blitt noe av hvis ikke eierne var med, de er alltid vesentlige. Om noen av dere har fulgt med på det som skjer med Halléngården

• En «tornerosehistorie» etter Byantikvarens hjerte

Jacobsen fra Trojo Orientalske Tepper fortalte om behandlingen av det gamle, tyrkiske teppet.

elige rommet

litt lenger ned på Grünerløkka, så er det eksempel på det motsatte, sa Janne Wilberg, med referanse til striden om det nedtaggede stasbygget ved Olaf Ryes plass som har stått så å si tomt i 15 år. Eieren har for øvrig flere ganger benektet at Hallén-gården forfaller.

Byantikvaren fortsatte så å skamrose alle som har vært med på å restaurere alt fra tapet, det tyrkiske teppet, møblene og maleriene i styrommet i Fossveien – og ikke

minst den fantastiske lysekronen i jugendstil.

Styrommet er det eneste originale rommet igjen i hele den store bygningsmassen som i dag huser Kunsthøyskolen i Oslo.

– Et prosjekt av så stor kulturhistorisk verdi er noe vi ikke holder på med til daglig så her skjønnte vi forta v vi måtte ha god kompetanse og faglig kunnskap, og det har vi fått med den meget engasjerte og entusiastiske Sjur Harby som tok på seg rollen som prosjektleder, uttalte Elisabeth

Berger fra Seilduksfabrikken DA.

Romersk keiser

Rommet bringer oss rett inn i historien 100 år tilbake i tid – ifølge prosjektleder Sjur Harby, en tidskapsel som forteller mye om fortidens styre og stil. ... Ikke minst både var og er den fantastiske lysekronen i jugendstil rommets naturlige midtpunkt, den vitner ikke bare om at eierne hadde god smak men også elektrisitet. En skulptur av direktøren i romersk

stil vil i dag kanskje kalle på litt smil og latter, men for hundre år siden var det vanlig at ledelsen så på seg på en såpass opphøyd måte at man fikk laget forgylte byster av seg selv i romersk toga. Det oser autoritet og velstand, og man kan lett forestille seg hvordan arbeidere må ha følt seg når de en sjelden gang ble kalt inn på teppet er, bokstavelig talt, med lua i hånda.

Arbeiderhistorie

I trappegangen utenfor rommet

henger en utstilling av fotograf Wilses bilder av fabrikkarbeiderne som jobbet ved Seilduken.

– Styrommet forteller først og fremst funksjonærenes historie. Men Seilduksfabrikken var stor og viktig for byen, så historien om bedriften er også industri- og arbeiderhistorie, kvinnehistorie og Oslo bys historie samtidig. Og når vi skal formidle den historien er dette det perfekte sted å gjøre det fra, sier Elisabeth Berger.

sissel.hoffengh@dagsavisen.no